

Писателят Тодор Велчев

СВОБОДАТА Е ВЪТРЕ В ЧОВЕКА

● **Застраховката е най-добрата гаранция, че ще бъдат защитени имуществото и живота**

Писателят Тодор Велчев е роден в Перник на 15 август 1935 г. Завърши Нахимовско и Морско училище във Варна, следва медицина - 7 семестъра, но се отказва. Докато стигне писателското поприще, упражнява над 20 професии, сред които бетонджия, миньор, арматурист, треньор, каскадьор (един от първите у нас - през 1957 г.), спасител, управител на почивна станция, директор на филмова продукция, помощник-капитан на траулер, редактор в Телевизионния театър, шприцьор, готвач и др. Автор на десет книги с разкази и новели, между които са „Фантазия за белите шапки“, „Формула 1“, „Щъркели в пламъците“, „Стрелецо, пришел си“, „Къща от светлина“, „Окото на циклона“ и др. Носител на Голямата литературна награда „Варна“; получил е и наградите „Николай Хайтоб“ и „Златен век“ за цялостно творчество. Издателство „Български писател“ пусна неотдавна книгата му с есента и разкази „Звездният разбойник“ в памет на Николай Хайтоб.

Г-н Велчев, вие сте човек с интересна житейска и творческа съдба. Кое е по-лесно да бъдете - моряк или писател? С какви бури се справя един писател?

- В кариерата си имам наддвадесет и пет професии, които са в различно амплоа - от тежко физическа до интелектуална. Стигнал съм до старши помощник капитан на траулер, ловил съм риба в Югозападна Африка, в Кейптаун. Бил съм в много страни и градове. Всяка професия е трудна, но най-тежката и неприятна професия е животът. Ние знаем, че всички ще умрем, но не го вярваме. Когато реших да се занимавам с литература, моите приятели, учители и съратници Павел Вежинов, Емилиян Станев, Васил Попов и моят първоучител Грубешлиев ме попитаха: „Готов ли си за това нещо, което е безкрайно неприятно, тъжно и никаква полза няма да имаш от него, но с писането ще достигнеш върховете на своята индивидуалност“. Отвърнах им: „Готов съм да загина, но един разказ да напиша“. Някои ми разкази ги смятат за успех - „Фантазия за белите шапки“, „Другото крило“. Всяко нещо е трудно, което създава сериозни намерения в живота. Най-тежкото нещо е отговорността да бъдеш обикновен човек и да понасяш своята съдба, и да знаеш, че и другите не са по-щастливи от теб. Трудността е навсякъде, а да бъдеш капитан на кораб в открито море, не е по силите на всеки. Изолиран съм бил по 200 дни от близки, приятели, любими, от дете.

- Получавате ли поне добро заплащане?

- Тежките професии никъде не са добре платени. В света в момента има 20 милиарда човеци, а не може

да изхрамим и 5.

- Според вас човечеството трябва да бъде управлявано от богатите, които умеят да печелят за сметка на бедността в света. Така ли мислите?

- Светът се ръководи от хищни акули. Имам внук, който след основно образование напусна училище. Много интелигентен. Но ми заявява: „Не ми се живее. Няма смисъл, животът е за богатите“. Виждам ги какви са богататашите. Основното нещо в момента е изоставянето на големите идеи. Големите пари побежиха големите идеи. Безнравствено е, когато тиърът разкъсва човечеството, да говорим какъв е блясъкът на кожата му. В момента световният капитал е пуснал тигъра да разкъсва човечеството. Реставрацията на Френската революция трая много кратко време, реставрацията на капитализма ще трае също не особено дълго. Световният модел е такъв. У нас разфасоваха първо интелигенцията и я разбихаха на червени и сини. Унищожиха работническата класа и селячество. Ликвидираха професионалната армия. Един мъж трябва да мине през армията. Как може жената да я призовават за армия? Жената е нежно създание. Тя създава живота на планетата. Атеист съм, но все пак вярвам, че има Бог и твърдя, че и Бог има свой началник. Човечеството в момента е скъсало спиралата на развитието си и иска да върви напред. Октомврийската революция не можеш да я отречеш. Революциите винаги дават кръв и унищожават своите деца. Винаги един процес, който ти ръководиш, след това той ще те унищожи.

- А как възприемате присъединяването към Европа?

- Те знаят, че ние тук живеем зле.

На Европа са им необходими наши-

те красиви жени във всяка къмпания - и в технически, и в умствен, и в любовен, и като слуги. Българите са най-красивите жени в света. Аз не приемам този социален ред, който те въвеждат, и лъжат, че всички ще бъдем богати. В момента богатите мислят само за собствените си замъци, за собствените си острови, за собствения си живот, а прикриват огромния разват на човешката душевност. Тогава защо лицемерничат?

- Но все пак хората станаха по-свободни.

- В момента се прави опит да се забрани личната свобода. Свободата няма ограничения и тя е над законите, това е разликата между мен и останалите хора. Аз смятам, че човекът е свободен и отговаря първо пред себе си в огледалото на съвестта си. Достоевски казва, че един закон, ако разплачне едно дете, той не е закон, трябва веднага да се смени. С много голяма сила същата мисъл важи и днес, когато се стрелят деца, колят се, убиват се.

- Спасява ли ви литературата от житейските неприятности?

- За мен животът не е литература, а литература е начин на живот.

Животът е неимоверно и хиляди пъти по-силен от елементите на изкуството. Животът ни намества по свой си начин. Изкуството е един въпъл да продължим след небитието, това е една надежда. Страшно субективно е. То е една лична траектория. Нищо не ти дава изкуството, освен изгаряне на неврони. Аз изразявам един реален за мен свят, но имагиниран за вас. Нашият живот се гради в материален субстрат. Той се състои в параметрите на личната индивидуалност и беше разгромен от частната собственост. Свободата е вътре в човека, излезе ли навън, става метреса на сатаната. Когато се закрила частната собственост, се толерира експлоатацията на човек от човека. Свободата се състои в интелектуалния избор от по-развитите към по-неразвитите хора. Изкуството е по-слабо от живота, но то е единствената еманация, за да може като светлина, която се хвърля, все повече и повече да създава общуване между хора.

Нямаме един писател от величината на Маркес, Борхес и Лъоса, които изразяват състоянието на отхвърлените хора. Аз определено смяtam, че бъдещето на литература ще бъдат поезията и

Висшето училище по застраховане и финанси има вече своите Doctor honoris causa

Д-Р РАЙНХАРД БАУЕРМАЙСТЕР И ГЮНТЕР КРАУЗЕ СА ПЪРВИТЕ НОСИТЕЛИ НА АКАДЕМИЧНАТА СТЕПЕН

(Продължава от стр. 22)

С желанието си да внесем промяна бяхме емоционално, макар и само повърхностно и лекомислено, на страната на антиглобалистите. Решаващата разлика между критиците и привържениците на глобалния свят е в това, че първите виждат в нея основата на всички проблеми, докато вторите съзират в нея предпоставки за решението им, изтъкна ораторът. Въпросът, който г-н Краузе зададе - дали са възможни единствено и само полярните мнения и можем ли да отговорим само с едно рязко „за“ или с едно сухо „против“ - бе очевиден риторичен и подсказва, че отговорът е в разработената от учени трансконтинентална икономическа и финансова концепция.

Доц. Николов изрази мнение,

че би било редно библиотеката на училището в скоро време да разполага със съвместното изследване на двамата учени (особено след като вече са доктори хонорис кауза на ВУЗФ) - първоначално на немски език, а също и да бъде преведено на български, за да

може да се използва и от преподавателски състав, и от студентите като провокация към едно ново мислене в условията на глобализация се свят.

Бел. ред. Академичните слова на дъвамата почетни доктори на ВУЗФ ще поместим в следващ брой на в. „Застраховател прес“ поради тяхната висока научна стойност, която бе подчертана и от президента на училището доц. д-р Григорий Вазов при закриването на церемонията.

СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ
Снимки МИШЕЛ ГЕРОН

**ЗАСТРАХОВАТЕЛ
прес**®
ISSN 1310 - 2397

1310 - 2397

Предпечатна подготовка
„ТОМЕС ГЛТК“ ООД

Печат „ИЛИНДЕН-2000“ ООД, тел. 962 29 48

Издава „Застраховател прес“ ООД

Задължителни

Задължителни